

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 166

гр. Айтос, 21.12.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – АЙТОС, I СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Таня Г. Спасова

като разгледа докладваното от Таня Г. Спасова Частно наказателно дело № 20222110200446 по описа за 2022 година

Производството по делото се движи по реда на чл.244, ал.5 и сл. от НПК и е образувано по повод постъпила жалба на адв. С.К. в качеството на пълномощник на Я.Д.И. срещу постановление от 18.11.2022 г. за спиране на наказателното производство по ДП № 237 ЗМ-213/2021 г. на РУ-Айтос, вх. № 14121/2021 г. по описа на РП-Бургас, ТО-Айтос, водено за престъпление по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК.

Жалбата е допустима – подадена е от пострадалото лице и в законоустановения срок, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът след като се запозна с изложението по постъпилата жалба, атакуваното постановление на РП-Бургас, ТО-Айтос, приложените материали по досъдебното производство и съобрази закона, намира за установено следното:

Наказателното производство е образувано за това, че на 06.10.2021 г., около 21.40 часа, в с. С., общ. А., обл. Б., в двора на къща в централната част на селото, обитавана от В. Д. П. от същото село, чрез нанасяне на удар с нож, причинил средна телесна повреда на Я.Д.И. с ЕГН ***** от с. С., общ. А., обл. Б., изразяваща се в разстройство на здравето временно опасно за живота – престъпление по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК.

В хода на разследването са проведени разпити в качеството на свидетели на всички лица, имащи отношение към случая, а именно П.П., Я.И., В.П., Г.Г., М.В., Х.И., С.К., Т.К., Р.К. и З.К., както и служителите на РУ-Айтос – И.Т., Д.Р., И.К. и Х.К..

Изготвени и съответно приобщени са заключенията по две съдебно медицински експертизи, както и е назначена съдебно психиатрична експертиза.

Изискани и приложени са многобройни документи.

Няма привлечено лице на качеството на обвиняем и взета МНО.

С обжалваното постановление от 18.11.2022 г. прокурорът е заключил, че

причинената на Я.Д.И. средна телесна повреда е осъществена при превишаване пределите на неизбежна отбрана, поради което е налице престъпление по чл.132, ал.2 от НК, което съгласно чл.161, ал.1 от НК се възбужда по тъжба на пострадалия и поради това е налице основание за спиране на наказателното производство - чл.25, ал.1, т.6 от НК

От събрания по делото доказателствен материал се установява следното:

Видно от справката за съдимост на св. П.П. същият е осъждан:

по НОХД № 407/2017 г. на РС-Айтос със споразумение № 88 от 30.10.2017 г., в сила от 30.10.2017 г., за престъпление по чл.339, ал.1 от НК на седем месеца лишаване от свобода, отложено на основание чл.66, ал.1 т НК с три години изпитателен срок и

по НОХД № 232/2018 г. на РС-Айтос със споразумение № 51 от 11.07.2018 г., в сила от 11.07.2018 г., за престъпление по чл.144, ал.3 вр. ал.1 от НК на наказание пробация, изтърпяно на 19.07.2021 г., като пострадал от престъплението е свидетелката В.П. от с. С., общ. А., обл. Б..

На 06.10.2021 г. вечерта св. Я.И. и Г.Г. гостували в дома на св. В.П. в с. С., общ. А., обл. Б.. Около 21.30 часа св. Г.Г. си тръгнала. Кучето на св. В.П. започнало да лае силно, поради което св. Я.И. излязъл навън, за да види какво се случва. Отвън до един от прозорците на къщата се намирал св. П.П. във видимо нетрезво състояние и силно миришел на алкохол. Между двамата свидетели възникнало спречкване, което ескалирало в сбиване, при което и двамата участници получили увреждания. Св. Я.И. нанесъл удари с юмруци по лицето и тялото на св. П.П. и го съборил на земята, а той самият по време на инцидента получил нараняване с нож от страна св. П.П.. Докато инцидента се развивал навън в двора на св. В.П., същата се обадила за помощ както на близки хора от селото, така и на тел. 112. На мястото се върнала и св. Г.Г., която видяла, че св. П.П. лежи по гръб на земята, а св. Я.И. стои върху него и му държи ръцете. Ножът се намирал на около два метра разстояние от лежащия на земята П.П. и стоящия над него Я.И.. От тялото на св. Я.И. течала кръв. Св. В.П. го попитала какво става и защо кърви. Едва тогава св. Я.И. разбрал, че е намушкан с ножа на св. П.П., който успял да вземе от него и да изхвърли настрана след събарянето му на земята. При извършената очна ставка между св. В.П. и св. Янчо П., последният заявява, че е осъзнал, че е наранен с ножа едва когато П. му казала, че тече кръв от тялото му. Св. Г.Г. хванала ръцете на П., който продължавал да лежи на земята, като междувременно на мястото пристигнали извиканите от св. В.П. близки хора – св. М.В., Х.И., С.К., Т.К., Р.К. и З.К.. Помогнали на св. Я.И. да седне, докато дойде линейката, която отвела пострадалия в УМБАЛ-Бургас. По-късно същата нощ се нажило и оперативна интервенция предвид получените от И. увреждания по тялото. На място пристигнали и полицейските служители – св. И.Т., Д.Р., И.К. и Х.К.. Те задържали св. П.П. и го отвели

в РУ-Айтос.

Пред пристигналите на място полицейски служители П. твърдял, че поддържа интимни отношения с В.П., че същата му „изяла парите”, наричайки я „курва” и „пачавра”. Същият лежал на земята, бил в неадекватно състояние, говорел несвързано и с видими наранявания по лицето и тялото. Не можел да се изправи и движи самостоятелно, поради което се наложило почти да го носят до полицейския автомобил.

Съгласно заключението на вещото лице по съдебно медицинската експертиза № 46 А/2022 г. пострадалият Я.И. по време на възникналия инцидент е получил прободно прорезна рана под дясната мамила с дължина 2 см, хемоторакс /кръв в гръдната кухина/ в дясно и счупване на хрущялната част на пето ребро в дясно. Счупеното ребро е довело до временно разстройство на здравето неопасно за живота или лека телесна повреда. Плевралният излив е причинил на пострадалия разстройство на здравето временно опасно за живота или средна телесна повреда. Нараняванията на Я.И. според експерта отговарят да са получени по време и начин както се съобщава от действието на предмет с остър връх и режещ ръб, какъвто може да бъде всеки нож с ширина на острието около 2 см или всеки друг предмет с подобна характеристика, както и могат да бъдат получени както при самозащита от страна на П.П., така и при директен целенасочен удар. Ако не са били извършени адекватни и навременни медицински действия е имало реална опасност от смъртен изход на пострадалия. Натискът от задържаната кръв в гърдите е можела да предизвика свиване на белите дробове и развитие на дихателна недостатъчност, а образувалите се кръвни съсиреци са благоприятна среда за развитие на неблагоприятни микроорганизми.

Съгласно заключението на вещото лице по съдебно медицинската експертиза № 46/2022 г. по време на инцидента на 06.10.2022 г. П. е получил охлузвания, кръвонасядания и оток на лицето, които увреждания са довели до временно разстройство на здравето неопасно за живота или лека телесна повреда. Получените увреждания се сочи от вещото лице, че отговарят да са получени по начина, по който се съобщава от П., а именно юмруци и ритници, които са били нанесени в момент, в който пострадалият и извършителят са се намирали един срещу друг.

Съгласно заключението на съдебно психиатричната експертиза П.П. има зависимост към алкохола, което не представлява психично заболяване. Към момента на деянието същият е бил в състояние на алкохолно опиянение от средна към тежка степен, но е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си. Мотивацията на действията му в случая е била повлияна в значителна степен от алкохолното му опиване.

Безспорно по ДП е установено от събраните гласни и писмени доказателства, че на посочената дата и място между св. П.П. и Я.И. е имало физически сблъсък, по време

на който чрез удар с нож от страна на П. е причинена средна телесна повреда на И., което осъществява състава на престъплението по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК.

Въпреки категоричните доказателства за извършено престъпление по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК прокурорът е приел, че причиняването на телесната повреда е извършено след нападение от И. спрямо П. – И. нанесъл удари с юмруци по лицето и тялото на П., а П. предприел действия по самозащита. Според прокурора състоянието на алкохолно опиянение, в което се намирал, го провокирало да се отбранява, използвайки ножа, който обичайно държал в себе си и с който е причинил телесното увреждане на И., допускайки по този начин превишаване на пределите на неизбежна отбрана - престъплението по чл.132, ал.2 от НК, което се преследва по тъжба на пострадалия в съда по чл.161, ал.1 от НК.

Съдът не е съгласен с извода на прокурора в обжалваното постановление, като намира, че същият противоречи на събраните гласни и писмени доказателства. За да има превишаване на пределите на неизбежна отбрана, то следва категорично да се установи нападение от страна на пострадалия. В случая прокурорът се позовава на показанията на св. П.П., който твърди, че И. го нападнал с юмруци и ритници. Показанията на И. в тази част съдът не може да възприеме като достоверни. Безспорно свидетелят е бил в алкохолно опиянение, което е възможно да е повлияло на неговата памет, но внимателният прочит на показанията му сочи, че същият си спомня вечерта на инцидента избирателно и то само за онези факти и обстоятелства, които биха могли да имат благоприятен за него ефект в наказателното производство. Така същият си спомня, че пострадалият П. го е нападнал с юмруци и ритници, но не си спомня как е извадил и съответно го е намушкарал с ножа, предполагайки само, че това е станало като самозащита от негова страна. При това положение не може да се даде вяра на показанията на П. за сметка на показанията на св. И.. Последният съвсем нормално също омаловажава участието си в инцидента, като не дава подробно обяснения за предприетите от него удари с юмруци спрямо П., в резултат на които последният също е получил увреждания. В крайна сметка тази непълнота в показанията на двамата свидетели и съответно противоречие между двамата участници в инцидента може да се изясни и чрез очна ставка между тях, каквато обаче няма извършена на ДП.

Не е изяснено също къде се е намирал ножа на св. П. преди физическото съприкосновение между двамата участници. От проведените разпити на ДП не става ясно дали ножът е бил скрит между дрехите на П. или пък е бил поставен по начин, по който да е видим за околните. Това обстоятелство е съществено значение при разследване на версията за самозащита от страна на П., като следва да се изясни чрез повторен разпит с допълнителни въпроси към двамата участници в сбиването.

Отделно от горното, прокурорът не е направил цялостен анализ на фактите и обстоятелствата по делото. Посочил е в обжалваното постановление, че причина за

случилото се е проява на ревност от страна на П., но същевременно е приел, че липсват доказателства П. изначално да е целял умишлено да причини телесно увреждане на И.. Анализът на доказателствата поотделно и в съвкупност сочи съвсем друг извод според настоящия съдебен състав. Така видно от свидетелството за съдимост П. е осъждан за престъпление против личността спрямо св. В.П.. Във вечерта на инцидента е бил в алкохолно опиянение – вероятно средна към тежка степен, което според експерта следва да се вземе предвид разтормозващо влеченията и улесняващо действията влияние на алкохола. Очевидно също така е, че без разрешение на св. П. късно вечерта съзнателно е отишъл и влязъл в двора на нейната къща, без да даде ясен знак за присъствието си и то при положение, че спрямо него има влязла в сила присъда за престъпление по чл.144, ал.3 вр. ал.1 от НК с пострадала от престъплението именно св. П.. Самият инцидент се случва само няколко месеца след като свидетелят е изтърпял наказанието по това осъждане. Непосредствено след инцидента полицейските служители са го чули, че я обвинява, че му е „изяла парите” и да я обижда, наричайки я „курва” и „пачавра”. Самата П. също свидетелства за отправени спрямо нея закани и обиди през въпросната вечер. Анализът на така изложените фактически данни в тяхната хронологична последователност обосновава извод, че не св. Я.И. е осъществил нападението при положение, че той дори не е имал мотив да започне такова срещу П.. Ако действително е нападнал П., то е било защото е бил заплашен с извадения от него нож, но последното изключва приложението на института на неизбежната отбрана. Следва да се отбележи също, че цялата теза на прокурора за наличие на неизбежна отбрана се основава на това, че пострадалият е осъзнал, че е намушкан с ножа едва след като св. В. П. му казала, че кърви от тялото. Факта, че пострадалият не е осъзнавал по време на инцидента причиненото му увреждане и че кърви от него не означава, че ножът не е бил възприет от него още в началото на самия конфликт. Динамиката на инцидента и повишеният стрес от случващото се е възможно да са повлияли на възприятието за болка от страна на пострадалия И.. Но това, че пострадалият не е разбрал, че е получил увреждане от ножа не доказва, че не е видял ножа и съответно кога този нож е бил изваден от П.. Показанията му са игнорирани от прокурора единствено на основание, че не е осъзнал, че кърви в резултат на пробождането на ножа, като от това обстоятелство е изведен извода, че не дава достоверни показания относно началото на инцидента. Не може да се възприеме подобно съждение от настоящия състав при положение, че ножът е открит на два метра от участниците в инцидента, като единствено пострадалият И. дава логично обяснение за неговото местоположение, като подробно разказва как е изтръгнал ножа от дясната ръка на П., хвърлил го е настрани и дори е предупредил дошлите на място полицейски служители, че по него може да има и негови отпечатащи. Дори начина и позата, в които е заварен да стои над П. от свидетелите очевидци на края на инцидента, притискайки го към земята и държейки го за ръцете, е индичия за това, че именно И. се е опитвал да

възпре по време на инцидента извадилия нож П. и съответно неговите показания разкриват по-висока степен на достоверност от показанията на опиянения П., който твърди, че не си спомня ситуацията с ножа, но същевременно си спомня, че е бил нападнат. Както се посочи наличието на празноти и противоречия в показанията на двамата участници в инцидента могат и следва да се отстранят на ДП чрез повторния им разпит чрез поставяне на конкретни въпроси в тази връзка, вкл. провеждане на очна ставка между двамата.

Без изясняване на конкретния механизъм на деянието в ДП не може да се направи обоснован извод за престъпление по чл.132, ал.2 от НК, а в случая това е възможно чрез допълнителен разпит на двамата участници в инцидента и провеждане на очна ставка между тях по ДП. Институтът на неизбежната отбрана предполага категорични доказателства за започнало и незавършило нападение, в рамките на което се предприемат действията по отбрана спрямо започналия нападението, а такива доказателства по ДП няма събрани. Безспорно е установено единствено, че на пострадалия П. е нанесена средна телесна повреда, причинена чрез удар с нож, което е престъпление от общ характер по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК и съответно налага отмяна на атакуваното постановление за спиране по чл.25, ал.1, т.6 от НПК.

Така мотивиран и на основание чл.244, ал.5 от НПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ постановлението от 18.11.2022 г. за спиране на наказателното производство по ДП № 237 ЗМ-213/2021 г. на РУ-Айтос, вх. № 14121/2021 г. по описа на РП-Бургас, ТО-Айтос, водено за престъпление по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК.

ВРЪЩА досъдебното производство на прокурора за изпълнение на указанията, дадени в мотивната част на определението.

Определението е окончателно.

Съдия при Районен съд – Айтос: _____